

Recenzent
prof. Krzysztof Rozpondek
ASP im. E. Gepperta we Wrocławiu

RECENZJA

**rozprawy doktorskiej oraz dorobku artystycznego
Pana mgra Bartłomieja Węgrzyna
w związku z przewodem doktorskim w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuk
plastycznych i konserwacji dzieł sztuki.
Akademia Sztuk Pięknych im. J. Matejki w Krakowie**

Pan mgr Bartłomiej Węgrzyn jest absolwentem Państwowego Liceum Sztuk Plastycznych im. Tadeusza Brzozowskiego w Krośnie, do którego uczęszczał w latach 1999 – 2004. Następnie rozpoczął studia na Wydziale Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie. W 2009 r. uzyskał dyplom z wyróżnieniem w pracowni prof. Józefa Murzyna. Wcześniej, w roku 2008, w ramach programu Socrates Erasmus, studiował w Akademii der Bildenden Kunste w Norymberdze w Niemczech. Otrzymanie Stypendium Chinese Scholarship Council umożliwiło mu pobyt w roku 2010-2011 w Southwest University Chongqing w Chinach. W 2014 r. został asystentem w Pracowni Rysunku prof. Andrzeja Zwolaka na Wydziale Rzeźby krakowskiej ASP. W roku 2018 nastąpiło otwarcie jego przewodu doktorskiego, temat pracy brzmi: *...Endtrodoucing. Formułowanie przestrzeni*. W swoim dorobku artysta ma następujące wystawy indywidualne:

- ⑩ *Very existence objects*, Organhaus 501 Art-space, Chongqing, Chiny, 2012,
- ⑩ *Obiekty w Ciemności* - Miejska Galeria, Częstochowa, 2014,
- ⑩ *Obiekty* - Galeria Promocyjna ASP, Kraków, 2015,
- ⑩ *Follow the.. Objects* - Centrum Sztuki Współczesnej Solvay, Kraków, 2015,
- ⑩ *Follow the abstraction* – BWA, Sanok, 2016,
- ⑩ *You are not in Kansas anymore* - Galeria Henryk, Kraków, 2018.

Brał też udział w sporej ilości wystaw zbiorowych, wśród nich wymienić należy:

- ⑩ *Kryzys gatunku* - Międzynarodowe Triennale Rzeźby, Centrum Kultury Zamek, Poznań, 2009,
- ⑩ *Nieobecne granice*, Galeria Parter, Łódź, 2010,
- ⑩ *Memory between inspiration and media*, Chongqing (Chiny), 2012,
- ⑩ *II Internetowe Biennale Młodej Polskiej Sztuki*, Galeria Pryzmat, Kraków, 2013,
- ⑩ *Obraz, Grafika, Rysunek, Rzeźba Roku 2014*, BWA, Rzeszów, 2014,
- ⑩ *Krakowska Szkoła Rzeźby*, CRP, Orońsko, 2015,
- ⑩ *Post, obraz dyscypliny*, Socatto Galeria Sztuki Współczesnej, Wrocław, 2015,
- ⑩ *Srebrny Czworokąt Międzynarodowe Triennale Malarstwa Regionu Karpat*, BWA Przemyśl, 2015,
- ⑩ *Obraz, Grafika, Rysunek, Rzeźba Roku 2015*, BWA Rzeszów, 2015,
- ⑩ *International Art Fair Warsaw 2016* – prezentacja Galerii Istambul Unlimited, Warszawa, 2016,
- ⑩ *Transfer*, Zbrojownia Sztuki, Gdańsk, 2016,
- ⑩ *Srebrny Czworokąt Międzynarodowe Triennale Malarstwa Regionu Karpat*, Cris Country Museum, Oradea (Rumunia), Hermann Otto Museum, Miskolci Galeria, Miskolc (Węgry), 2016,
- ⑩ *Obszar, Forma, Tożsamość*, BWA, Sieradz, 2016,
- ⑩ *Inspiracje architekturą*, Galeria ASP Kraków, 2016,
- ⑩ *Konfrontacje Sztuki*, Mazowiecki Instytut Kultury, Galeria Test, Warszawa, 2016,
- ⑩ *Powierzchnia*, Galeria Delfiny, Warszawa, 2017,
- ⑩ *Przenikanie*, Złota 44 Patio, Warszawa, 2017,
- ⑩ *Konfiguracje*, Krakowskie Spotkania Artystyczne, Bunkier Sztuki, Kraków, 2017,
- ⑩ *Forms of everydayness*, Instytut Polski, Galeria Platan Latarka Budapeszt, 2017
- ⑩ *Młoda Akademia* - Wystawa młodych pedagogów ASP w Krakowie, Nowohuckie Centrum Kultury, Kraków, 2018,
- ⑩ *Utopia. Nie-miejsce*, Polsko-Niemieckie Biennale Sztuki Współczesnej, Fundacja Transporter Kultury, Kraków, 2018,
- ⑩ *Krakowski Salon Sztuki* - Pałac Sztuki, Kraków, pierwsza edycja festiwalu, Fundacja F.A.I.T. Krakowskie Biuro Festiwalowe, Kraków, 2018,

- ⑩ *Changing Views* - Polish German Biennial of Contemporary Art, Transporter Kultury Foundation, PROJECT HALL WERFT 77, Dusseldorf, 2019,
- ⑩ *Rezonans*, Galeria Pryzmat, Kraków, 2019,
- ⑩ *Krakowski Salon Sztuki*, Pałac Sztuki, Kraków, 2019,
- ⑩ *Nowa Pinakoteka* – wspólnie z Mateuszem Maliborskim, Studio Luma, Kraków, 2020 – 2021,
- ⑩ *Pustostan*, Kraków Art Week *Krakers*, Sekcja Fringe, Kraków, 2020 – 2021,
- ⑩ *I Always Wanted To Do This*, Kraków Art Week *Krakers*, Sekcja Laboratorium, Kraków, 2020 – 2021,
- ⑩ *Utopia. Spaces of closure International online exhibition*, Fundacja Transporter Kultury, Kraków, 2020 – 2021,

Prace artysty znajdują się w kolekcjach:

- ⑩ Muzeum Współczesne Wrocław, (Polska),
- ⑩ Organhaus 503 Art Space Chongqing (Chiny).

Pan Bartłomiej Węgrzyn odnotowuje w swoim CV następujące rezydencje artystyczne:

- ⑩ *Memory between inspiration and media* - International Artist Workshop w Organhaus 503 Art Space Chongqing (Chiny) w 2012 r.,
- ⑩ *Very existence objects* - International Artist Residence - w Organhaus 503 Art Space Chongqing (Chiny) w 2012 r.

Jest zdobywcą nagród lub finalistą konkursów:

- ⑩ *Kryzys gatunku*, Międzynarodowe Triennale Rzeźby, Centrum Kultury Zamek, Poznań, 2010 - finalista,
- ⑩ *II Internetowe Biennale Młodej Polskiej Sztuki*, Galeria Pryzmat, Kraków, 2013 - Nagroda Specjalna Jury,
- ⑩ *Obraz, Grafika, Rysunek*, Rzeźba Roku 2014, BWA Rzeszów, 2014 - finalista,
- ⑩ *Obraz, Grafika, Rysunek*, Rzeźba Roku 2015, BWA Rzeszów, 2015 - I Nagroda za rzeźbę *Blue skin of the mammoth*,

- ⑩ *Zderzenie - Invest Comfort*, konkurs na rzeźbę przy nadbrzeżu Motławy, Gdńsk, 2015 – finalista,
- ⑩ *Konfrontacje Sztuki*, Mazowiecki Instytut Kultury, Galeria Test, Warszawa 2016 - II Nagroda za rzeźbę: *Wave after wave*,
- ⑩ *Krakowski Salon Sztuki*, Pałac Sztuki, Fundacja F.A.I.T., Biuro Festiwalowe, Kraków, 2018 - finalista,

Doktorant angażował się w organizację i prowadzenie warsztatów:

- ⑩ Warsztaty Rzeźbiarskie dla kandydatów na Wydział Rzeźby ASP w Krakowie, 2016, 2017, 2018,
- ⑩ *ONNA – piękno, siła, ekstaza*, Muzeum Narodowe w Krakowie, warsztaty inspirowane drzeworytem japońskim dla dorosłych w kontekście wystawy, 2017,
- *Autoportret*, Muzeum Narodowe w Krakowie, warsztatów dla dorosłych w kontekście wystawy „Wyspiański”, 2018

Był uczestnikiem plenerów:

- *Stone Edge* - studencki plener rzeźbiarski w marmurze sławniowickim, CRP, Orońsko, 2016,
- Plener rysunkowo-malarski, współprowadzenie pleneru, Stara Wieś, 2016,
- *Artefakty*, Muzeum Starożytnego Hutnictwa, Pruszków, 2018.

W swoim dorobku ma realizacje rzeźbiarskie:

- przygotowanie scenografii dla reklamy firmy IKEA autorstwa Alana Starskiego w ramach współpracy z firmą PROPS Dekoracje Rzeźbiarskie, 2009,
- przygotowanie oraz realizacja scenografii dla Muzeum Emalii Fabryki Schindlera w Krakowie, w ramach współpracy z firmą PROPS Dekoracje Rzeźbiarskie, 2010,
- przygotowanie oraz wydruk 3D makiety głównych budynków Krakowa, w ramach współpracy z firmą Fabryka Dekoracji, 2014,

- ⑩ wykonanie postaci żołnierza dla Muzeum Arsenał w Zamościu, w ramach współpracy z firmą PROPS Dekoracje Rzeźbiarskie, 2014,
- współrealizacja pracy *Figury niemożliwe* autorstwa Jakuba Woynarowskiego na Biennale w Wenecji w zespole z firmą PROPS Dekoracje Rzeźbiarskie, 2014,
- ⑩ projekt oraz wykonanie rzeźb postaci dla Muzeum Śląskiego, w ramach współpracy z firmą PROPS Dekoracje Rzeźbiarskie, 2015,
- pomnik konny Marszałka Józefa Piłsudskiego w Limanowej, realizacja rzeźby z brązu, praca w zespole z artystą rzeźbiarzem Andrzejem Pasoniem, 2018,
- realizacja wielkoformatowej scenografii do inscenizacji *Traviaty* Giuseppe Verdiego dla Opery Wrocławskiej, w ramach współpracy z firmą PROPS Dekoracje Rzeźbiarskie, 2019.

Zajmuje się także projektowaniem graficznym i edytorskim, opracował i przygotował do druku publikacje:

- *Granice rysunku* - skład redakcja oraz projekt okładki katalogu Wystawy Studentów Katedry Rysunku, Wydziału Rzeźby ASP w Krakowie, 2016,
- *Obszar. Forma. Tożsamość* – skład, redakcja oraz projekt okładki katalogu Wystawy Pedagogów Wydziału Rzeźby ASP w Krakowie, Nr ISBN: 978-83-65570-52-9, 2016,
- *Powierzchnia. Przenikanie* - skład, redakcja, projekt katalogu Wystawy Doktorantów ASP w Krakowie, Nr ISBN: 978-83-949847-0-0, 2017,
- *X 2009 - 2019* - projekt, skład oraz redakcja katalogu w zespole ze Sławomirem Ziębą, Kraków NR ISBN – 978-83-66054-79-0, 2019,

Jest autorem projektów plakatów:

- Warsztaty Rzeźbiarskie dla kandydatów na Wydział Rzeźby ASP w Krakowie, 2016, 2017,
- *Granice rysunku* - Wystawa Studentów Katedry Rysunku Wydziału Rzeźby ASP w Krakowie, 2016,
- *Powierzchnia. Przenikanie* - Wystawa Doktorantów ASP w Krakowie, 2017,

- *Im-puls* - Wystawa Pedagogów Wydziału Rzeźby ASP w Krakowie, 2018.

Uczestniczył też w pracach związanych z konserwacją i rekonstrukcją obiektów zabytkowych:

- konserwacja fasady Kościoła parafialnego pw. św. Wawrzyńca w Rymanowie - praca nad płaskorzeźbą z piaskowca nad wejściem głównym, 2004,
- ⑩ rekonstrukcja oraz praca nad elementami fryzu w stylu renesansowo-manierystycznym kaplicy zamkowej Baszty Boskiej Pałacu w Krasiczynie, 2005,
- konserwacja Browaru Lubicz w Krakowie, współpraca w zespole z firmą konserwatorską Krzysztof Opitło Secco, 2013.

Reprodukcje prac mgra B. Węgrzyna jak i informacje dotyczące jego dorobku zamieszczone zostały w wielu katalogach i periodykach poświęconych sztuce oraz są prezentowane w publikacjach online.

Dokumentacja jaką otrzymałem zawiera przygotowane przez doktoranta: CV, portfolio, opis pracy, abstrakt w języku polskim i angielskim oraz pozytywną opinię Promotora – prof. Piotra Twardowskiego.

Rozprawę teoretyczną poprzedza wstęp, w którym autor przedstawia strukturę opracowania i deklaruje dokonanie autoanalizy obranej postawy. W rozdziale pierwszym wyjaśnia użycie terminu *formułowanie* w odniesieniu do własnej metody twórczej, polegającej na rozwijaniu idei rzeźby, od momentu powstania pierwszej koncepcji, zarówno w sferze formalnej jak i znaczeniowej, do ostatecznego określenia konkretnego rezultatu, funkcjonującego w danej przestrzeni i w bezpośrednim kontakcie z odbiorcą. Zaznacza przy tym różnicę między pojmowaniem i przebiegiem owego procesu, a czynnością samego formowania, ograniczającego się do kształtowania, czy modelowania danej substancji. Materiałem jest więc w równej mierze tkanka tworzywa jak i otaczająca ją przestrzeń. Przy czym pojmowana jest ona nie tylko w sensie fizycznym, ale też mentalnym, związanym ze świadomością, zdolnością odczuwania i analizy, wykraczającą poza poznanie zmysłowe. Powołuje się przy tym na dorobek Manfreda Pernice, który w podobny sposób artykułuje zagadnienie relacji obiektu

i przestrzeni w konfrontacji z publicznością i jej reakcjami, które stają się elementem składowym dzieła. Doktorant podkreśla też znaczenie przyjętego systemu pracy, polegającego na cyfrowej obróbce gromadzonych inspiracji, a następnie przekładania ich ponownie na język analogowy, co nazywa trybem *analog-to-digital* i *digital to-analog*.

W następnej partii tekstu znajdujemy wyjaśnienie użytego w temacie dysertacji terminu *Endtrodoucing*, który został zaczerpnięty z tytułu albumu amerykańskiego muzyka Dj Shadow. Jego etymologia wywodzi się z zestawienia dwóch członów End- oraz -producing/-introducing, czyli koniec- i -produkcja/-przedstawienie. Przywołany zbiór zapoczątkował praktykę, którą w uproszczeniu można sprowadzić do zestawiania autorskich kompozycji z fragmentów konkretnych utworów. Przy czym zrozumiałe jest, że nie chodzi o zapożyczenie rozwiązań, a traktowanie istniejących utworów jako swego rodzaju rezerwuar surowca, przy czym kompilowanie zaczerpniętych detali ma służyć budowaniu autonomicznej narracji poprzez nadanie każdemu z cytowanych dźwięków nowego kontekstu. Doktorant manifestuje, że jego postawa jako rzeźbiarza opiera się na analogicznych przesłankach.

Rozdział drugi, zatytułowany *Rzeźba refleksje*, stanowi próbę określenia jak definiowana jest ta dyscyplina w odniesieniu do sztuki najnowszej i jak poszerzyły się jej granice w ostatnich dekadach. Po przedstawieniu poglądów teoretyków, autor przywołuje dokonania Helen Marten jako przykład artystki reprezentującej aktualne tendencje i realizującej pokrewny mu program. Refleksje na temat rozwoju technologii informatycznych i związanych z nim przemianami cywilizacyjnymi oraz ich wpływie na sztukę funkcjonującą w przestrzeni publicznej i rzeczywistości wirtualnej to treść kolejnego rozdziału. Doktorant jest świadomy otwierania się ogromnych możliwości docierania do szerokiego kręgu odbiorców, a jednocześnie nieprzewidywalnych konsekwencji dla form kreacji oraz odmiennej od tradycyjnej relacji między twórcą, jego dziełem, a publicznością.

Czwarty rozdział nosi tytuł *Praca artystyczna* i zawiera podsumowanie dotychczasowych działań artysty, które on sam sytuuje na gruncie rzeźby nieprzedstawiającej. Dowiadujemy się tutaj o znaczeniu doboru barwy, adoptowaniu gotowych detali czy wykorzystaniu emisji światła. Autor pisze też o rozwijaniu koncepcji, mnożeniu wariantów, testowaniu rozwiązań, rozstrzyganiu opartemu na analizie lub eksperymentach służących zaskoczeniu samego siebie. Ujawniając sekrety warsztatu, wskazuje na znaczenie operowania kolorem w obrębie obiektu

i w relacji do otoczenia, powołując się przy tym na doświadczenia K. Kobro i Wł. Strzemińskiego.

Właściwy opis realizacji wchodzących w skład pracy doktorskiej następuje w rozdziale piątym. Dotyczy to instalacji *Midnight in A Perfect World* i *Roadside Picnic II* oraz dwu kompozycji rzeźbiarskich *Floating Museum* i *Journeyman*. Wszystkie powstały w latach 2018- 2020. Autor podaje wymiary oraz określa materiały i elementy składowe obiektów. Pierwsza z prac odnosi się do momentu, w którym świat nie tylko dowie się o wybuchu pandemii, ale zacznie odczuwać skutki jej rozprzestrzeniania. Druga poddawana autoanalizie - *Journeyman* ma wg twórcy proveniencję konstruktywistyczną i stanowi wizualną ilustrację utworu muzycznego Erica Wahlforsa tak właśnie zatytułowanego. Również następna z interpretowanych kompozycji zawiera odniesienia do muzyki, tym razem Kendjiego Kawai, na co wskazuje tytuł *Floating Museum*. Zamiarem rzeźbiarza było w tym przypadku zasugerowanie mobilności obiektu budowanego z różnorodnych tworzyw i wybranych przedmiotów. Innym aspektem, wskazanym przez niego, są nawiązania do architektury. Inspiracją do ostatniej realizacji był film Andrieja Tarkowskiego *Stalker*, stanowiący adaptację filmową powieści Anatolija i Borysa Strugackich. *Roadside picnic II* to instalacja o charakterze industrialnym, która w intencji doktoranta kontynuuje wątki zarysowane w jej pierwotnej wersji - *Roadside picnic I*. Twórca z jednej strony dopuszcza indywidualną interpretację dzieła odbiorcy, z drugiej koduje określone znaczenie, których kluczem ma być charakter przedmiotów wykorzystanych do jego komponowania.

Opracowanie kończy *Podsumowanie*, w którym Bartłomiej Węgrzyn podkreśla wpływ analizy własnych działań, prowadzonej na każdym z etapów kreacji, na kształtowanie się jego postawy, znalezienie właściwych środków wyrazu i ostateczny rezultat w postaci zrealizowanych obiektów. Tekst można traktować jako podróż w głąb samego siebie i próbę artykułowania założeń, a jednocześnie usiłowanie wejścia w rolę widza dążącego do zrozumienia kontekstów i uświadamiania znaczeń, niejednokrotnie ujawniających się dopiero w trakcie procesu konstruowania i aranżowania w konkretnej przestrzeni. W konkluzji czytamy o tym jak dla idei, zdefiniowanej jako *formułowanie przestrzeni*, istotna jest obecność odbiorcy – obserwatora i jednocześnie uczestnika, a tym samym elementu składowego zdarzenia.

Portfolio B. Węgrzyna zawiera dokumentację fotograficzną i opisową obiektów, składających się na pracę doktorską oraz pochodzących z wcześniejszego okresu działalności. Większość

z nich to formy przestrzenne, ale autor zrealizował też szereg kompozycji na płaszczyźnie, do których wykonania posłużył się akrylem na podłożu z PCV. Ich urozmaicone, geometryczne kontury kontrastują, ale pozostają też w harmonii z organiczną strukturą powierzchni. Prace artysty powstają zazwyczaj z wielu różnorodnych materiałów, jednym z ulubionych jest plexiglas, którego odpowiednio profilowane płyty stają się budulcem wykorzystywanym do realizacji trójwymiarowych. Zestawienie detali transparentnych ze zmętnionymi i powierzchni matowych z błyszczącymi, powoduje, że całość staje się niezwykle dynamiczna. Otoczenie odbijające się w ich ścianach, w zależności od intensywności i kierunku światła wpisuje się w ich tkanę, wiążąc bryłę z przestrzenią i wszystkim co rozgrywa się wokół. Ciekawym przykładem tego typu rozwiązań jest *Bez tytułu* z 2012 r. (plexiglas, 62/47/41cm), praca stosunkowo oszczędna jeśli chodzi o zastosowanie środków, a mimo to pełna ekspresji. Stopniowo, obiekty stają się coraz bardziej złożone, a do ich skonstruowania stosowane są nowe rodzaje tworzyw oraz gotowe elementy. Nadaje to realizacjom, w połączeniu z oświetleniem i użyciem intensywnych barw, charakter rzeczywistych mechanizmów, a nie tylko ich wizerunków. Można odnieść wrażenie, że zamaryły jedynie na moment i nagle zaczną przemieszczać się samoistnie, a może jako urządzenia stacjonarne rozpoczną pracę zgodną z nieokreślonym przeznaczeniem...

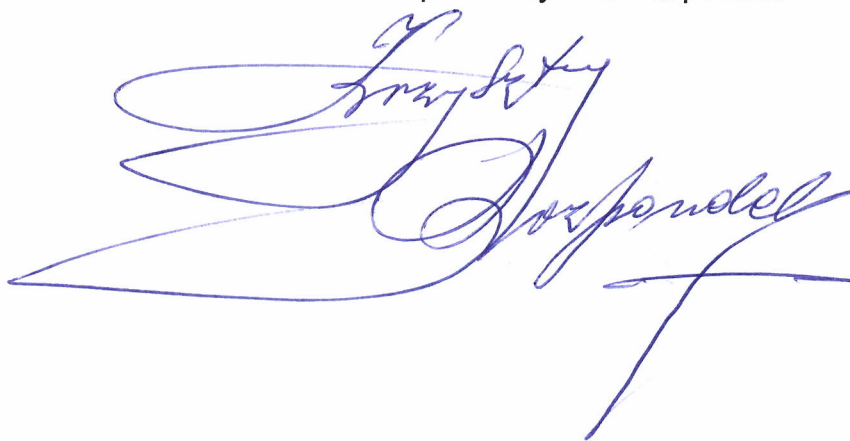
KONKLUZJA:

Bartłomiej Węgrzyn to twórca nawiązujący do doświadczeń awangardy z początków XX w. W jego działaniach widać wyraźne odniesienia do dadaizmu, futuryzmu, konstruktywizmu, czy suprematyzmu. Adoptowanie przedmiotów, stanowiących sztafaż epoki, sięganie po paradoksalne zestawienia jakie przyniósł collage, fascynacja estetyką maszyny, to wszystko składa się na klasyczny język jego wypowiedzi. Niektóre z opracowanych i zrealizowanych projektów wydają się bezpośrednimi cytatami z rozwiązań stosowanych przez pionierów eksperymentu. Jednocześnie jest artystą poszukującym, niezwykle osadzonym we współczesności, opowiadającym w sposób indywidualny o świecie zdominowanym przez najnowsze technologie i jej wytwory. Jako rzeźbiarz, wykorzystuje doświadczenia dizajnu, architektury i masowej produkcji. Świadomie eksploatuje cechy wybieranych materiałów, które inspirują go być może do podejmowania decyzji o ich ostatecznym użyciu. Projektuje precyzyjnie swoje instalacje, testując ich kolejne warianty, dedykowane określonym wnętrzom. Proces powstawania i funkcjonowania dzieła określa *formułowaniem przestrzeni*. Odpowiada

mi użycie tego terminu, formułowanie to nie tylko artykułowanie, wyrażanie przez formowanie, to także poszukiwanie formuły z gatunku tej, która miała służyć ożywieniu mitycznej figury Golema. Ufam, że finalnie formuła nie przeistoczy się w skończoną recepturą i nie stanie się zwykłym, pełnym rutyny sposobem, a autor wciąż zaskakiwał będzie odbiorców i zapewne samego siebie, kolejnymi propozycjami, próbami odnalezienia się w labiryncie cywilizacji technicznej. Żałuję, że na tym etapie swój pogląd na dokonania doktoranta mogę opierać jedynie na dokumentacji. Chciałbym zweryfikować swoje wyobrażenia na temat oddziaływania prac na przestrzeń, w której są sytuowane, a otoczenia na same eksponaty. Oczekiwałem też konfrontacji tych specyficznych rzeźb z przestrzenią rzeczywistą, nie tylko sterylnym wnętrzem galeryjnym. Umieszczenie w przestrzeni publicznej oraz skierowanie do publiczności, która niekoniecznie zorientowana w ich właściwej istocie, zakładać może utylitarny charakter instalacji, będzie ostatecznym dopełnieniem i sprawdzianem zamierzeń autora. Dotychczasowe osiągnięcia twórcze, aktywność wystawiennicza, popularyzatorską, działalność dydaktyczną i poziom przygotowania teoretycznego Pana mgra Bartłomieja Węgrzyna oceniam wysoko. Opracowana przez niego część opisowa została zredagowana starannie, jest klarowna i interesująca, odpowiednio zilustrowana, zawiera też właściwe odsyłacze i bogatą bibliografię.

Uważam, że całokształt przedstawionego dorobku potwierdza kwalifikacje doktoranta na polu praktyki artystycznej jak i badawczej. Pozwala mi to wyrazić jednoznaczną opinię, że przedstawiona praca doktorska spełnia warunki określone w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, a tym samym uzasadnia nadanie kandydatowi stopnia doktora sztuki w dziedzinie: sztuki w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki.

prof. Krzysztof Rozpondek

Wrocław, 2021-07-04